

SOCIAAL-ECONOMISCH RECHT

ONDERNEMINGSRECHT

AAK20209256

R.H. Burm & mr. T. Salemink (Van der Heijden Instituut, Onderzoekcentrum Onderneming & Recht, Radboud Universiteit Nijmegen)

Regelgeving

Tijdelijke Spoedwet COVID-19 Justitie en Veiligheid verlengd

De werkingsduur van de Tijdelijke Wet COVID-19 Justitie & Veiligheid ('de Spoedwet') in verband met aanhoudende COVID-19-beperkingen is verlengd tot 1 december 2020 (*Stb.* 2020, 364). De Spoedwet zou op 1 september 2020 komen te vervallen. De Spoedwet biedt rechtspersonen de mogelijkheid om tijdelijk af te wijken van verschillende wettelijke en statutaire bepalingen, waardoor zij bijvoorbeeld vergaderingen volledig digitaal kunnen houden. Verder maakt de Spoedwet het mogelijk om bepaalde termijnen uit te stellen, zoals uitstel van de termijn voor het opmaken van de jaarrekening. Zie over de Spoedwet uitgebreid I. Öncü, *KwartaalSignaal 156 Ondernemingsrecht*, M.E.N. van Haren, *KwartaalSignaal 155 Ondernemingsrecht* en P.W.S. Boer e.a., 'De Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid', *Ars Aequi* 2020, afl. 6, p. 598-612 (*AA20200598*), op p. 602-604.

Inwerkingtreding UBO-register

Op 27 september 2020 is de Wet tot implementatie van het UBO-register in werking getreden (*Stb.* 2020, 231; *Stb.* 2020, 232). Vanaf deze datum dienen rechtspersonen informatie over hun uiteindelijke belanghebbenden ('ultimate beneficial owner', UBO) te verzamelen en te registreren in het UBO-register bij de Kamer van Koophandel. Voor bestaande rechtspersonen geldt een overgangperiode: zij krijgen 18 maanden de tijd voor de UBO-registratie. Nieuw op te richten rechtspersonen moeten direct hun UBO registreren. Een UBO is de natuurlijke persoon die eigenaar is van of uiteindelijke zeggenschap heeft over een vennootschap of andere juridische entiteit. Voorts hebben stichtingen de verplichting uitkeringen van 25% of minder van het voor uitkering vatbare bedrag in een bepaald boekjaar bij te houden. Zie over het UBO-register uitgebreid I. Öncü, *KwartaalSignaal 156 Ondernemingsrecht*; K.J. Bakker, *KwartaalSignaal 154 Ondernemingsrecht* en A.B.D. Kootstra, *WPNR* 2020, afl. 7293.

Wetsvoorstel wettelijke bedenktijd beursvennootschappen

De Tweede Kamer heeft op 8 september 2020 het Wetsvoorstel wettelijke bedenktijd aangenomen samen met een aantal amendementen (*Kamerstukken* 35367). Wij bespreken kort de aangenomen amendementen.

Op grond van het voorgestelde artikel 2:114b BW kan het bestuur van een beursvennootschap in geval van aandeelhoudersactivisme of een onvriendelijk openbaar bod een wettelijke bedenktijd van maximaal 250 dagen inroepen ter bevordering van een zorgvuldig besluitvormingsproces. Gedurende deze bedenktijd kan de algemene vergadering geen wijzigingen aanbrengen in de samenstelling van het bestuur en de raad van commissarissen, tenzij dit geschiedt op voorstel van het bestuur. Zie hierover uitgebreid M.E.N. van Haren, *KwartaalSignaal 155 Ondernemingsrecht* en K.J. Bakker, *KwartaalSignaal 154 Ondernemingsrecht*.

Aandeelhouders die ingevolge artikel 2:114a BW agenderingsgerechtigd zijn, kunnen de Ondernemingskamer (OK) verzoeken de bedenktijd te beëindigen. In het oorspronkelijk wetsvoorstel konden enkel aandeelhouders die alleen of gezamenlijk 3% van het geplaatste kapitaal houden naar de OK stappen. Bij amendement is aangesloten bij artikel 2:114a BW omdat de statuten een lagere agenderingsdrempel kunnen voorschrijven en aldus ook aandeelhouders die statutair agenderingsgerechtigd zijn de rechtsgang naar de OK kunnen maken.

Voorts is bij amendement een derde grond toegevoegd waarop de OK de wettelijke bedenktijd kan beëindigen. De OK wijst een verzoek hiertoe ook toe indien 'gedurende de bedenktijd een of meer maatregelen actief zijn die naar aard, doel en strekking met de bedenktijd overeenkomen en deze maatregelen niet op verzoek van de aandeelhouders binnen een redelijke termijn zijn beëindigd of opgeschort'. De toevoeging beoogt het wetsvoorstel meer in lijn te brengen met het in 2017 gepubliceerde regeerakkoord, waarin stond dat de bedenktijd niet kan worden ingezet 'in combinatie met beschermingsconstructies van bedrijven zelf, zoals de uitgifte van preferente aandelen of prioriteitsaandelen'.

Tot slot is bij amendement bepaald dat het in enquêteprocedures geldende vereiste dat de OK een verzoek tot enquête met de meeste spoed behandelt (art. 2:349a lid 1 BW), niet geldt bij een verzoek tot beëindiging van de bedenktijd, zijn de verschillende aanvangstermijnen van de bedenktijd verduidelijkt en is opgenomen dat de minister binnen vijf jaar na inwerkingtreding van de wet aan de Eerste en Tweede Kamer verslag zal doen over de doeltreffendheid en effecten van de wet in de praktijk.

Wet nadere beloningsmaatregelen financiële ondernemingen

Op 3 juli 2020 is het voorstel van wet tot wijziging van de Wet op het financieel toezicht houdende nadere regels met betrekking tot het beloningsbeleid van financiële ondernemingen (*Wet nadere beloningsmaatregelen financiële ondernemingen; Kamerstukken II* 2019/20, 35514) bij de Tweede Kamer ingediend.

Het wetsvoorstel bevat een aantal wijzigingen in de Wet op het financieel toezicht (Wft) ten aanzien van beloningen van financiële ondernemingen, zoals banken en verzekeraars. De belangrijkste voorgestelde wijzigingen zijn (i) een wettelijke retentieperiode van vijf jaar voor onder

meer aandelen in vaste beloningen van bestuurders en medewerkers van financiële ondernemingen (art. 1:130 Wft (voorstel)), (ii) een verplichting voor financiële ondernemingen om zich rekenschap te geven van en verantwoording af te leggen over de verhouding van de beloningen tot de maatschappelijke functie van de onderneming en de totstandkoming hiervan (art. 1:118 en 119 Wft (voorstel)), en (iii) een aanscherping van de mogelijkheid tot afwijking van het bonusplafond voor niet-CAO personeel (art. 1:120 en 121 Wft (voorstel)).

Wetsvoorstel meer evenwicht tussen aantal mannen en vrouwen in top bedrijfsleven

Van 15 april tot en met 14 mei 2020 heeft een consultatieronde plaatsgevonden naar een voorontwerp om het NV-recht te moderniseren en de verhouding tussen het aantal mannen en vrouwen in de top van grote vennootschappen evenwichtiger te maken (hierover I. Öncü, *Kwartaal-Signaal 156 Ondernemingsrecht*). De ministerraad heeft op 3 juli 2020 ingestemd met het wetsvoorstel voor meer evenwicht tussen het aantal mannen en vrouwen in de top van het bedrijfsleven. Het wetsvoorstel is voor advies aan de Raad van State gezonden en wordt openbaar als het wordt ingediend bij de Tweede Kamer.

Consultatie Wetsvoorstel toetsing economie en nationale veiligheid

Op 8 september 2020 is het Wetsvoorstel toetsing economie en nationale veiligheid ter consultatie gepubliceerd. Aanleiding voor het wetsvoorstel is volgens de concept-toelichting dat de open economie en vrijhandel in Nederland de laatste jaren onder druk zijn komen te staan. Het voorstel beoogt de risico's voor de nationale veiligheid als gevolg van bepaalde economische activiteiten, zoals investeringen en fusies, te beheersen. Genoemde risico's zijn onder meer de aantasting van de continuïteit van dienstverlening van vitale diensten en processen, de aantasting van de integriteit en exclusiviteit van kennis en informatie en het ontstaan van strategische afhankelijkheden. De kern van het voorstel is de invoering van een toets op activiteiten die leiden tot wijzigingen in de zeggenschap of invloed op ondernemingen die in vitale processen werkzaam zijn of beschikken over sensitieve technologie. Het begrip 'economische activiteiten' wordt ruim uitgelegd, omdat niet alleen investeringen kunnen leiden tot verandering van zeggenschap en invloed.

Het toetsingsregime zorgt voor een meldplicht en risicoanalyse bij activiteiten in doelondernemingen die binnen de reikwijdte van het wetsvoorstel vallen. Na een melding neemt de Minister van Economische Zaken en Klimaat, aan de hand van bepaalde beoordelingscriteria, een toetsingsbesluit. Als er naar het oordeel van de minister risico's voor de nationale veiligheid zijn, kunnen nadere eisen en/of voorschriften worden verbonden aan het uitvoeren van een activiteit. Voorbeelden daarvan zijn het opleggen van aanvullende veiligheidsvoorschriften, het benoemen van een veiligheidscommissie en het onderbewaring stellen van informatie. Als *last resort* kan een

activiteit worden verboden. Aan het niet-nakomen van de meldingsplicht, het verschaffen van onjuiste of onvolledige informatie bij de melding of het niet-nakomen van het toetsingsbesluit zijn verschillende gevolgen verbonden. Zo kunnen bijvoorbeeld rechten die de verwerver heeft gekregen door de activiteit, zoals stem- of informatierechten, worden geschorst en kan de minister de meldingsplichtigen gelasten opnieuw een melding te doen of nadere voorschriften opleggen.

De peildatum van de beoogde wijzigingen is 2 juni 2020. Dit houdt in dat na de inwerkingtreding, overnames en investeringen die vanaf 2 juni 2020 zijn gedaan, met terugwerkende kracht getoetst kunnen worden. Enkel wanneer daar aanleiding voor is met het oog op de nationale veiligheid, worden deze betrokkenen gelast alsnog een melding te doen.

Rechtspraak

Impasse Bisschoppenconferentie en Stichting Katholieke Universiteit

De Ondernemingskamer heeft bij beschikking op 21 juli 2020 getracht de impasse tussen het bestuur van Stichting Katholiek Universiteit (SKU) en de Bisschoppenconferentie te doorbreken (hof Amsterdam (OK) 21 juli 2020, [ECLI:NL:GHAMS:2020:2033](#)).

SKU houdt zowel de Nijmeegse Radboud Universiteit als het Universitair Medisch Centrum (UMC) in stand. Zij benoemt het (niet-statutaire) bestuur van beide ondernemingen en fungeert feitelijk als raad van toezicht. Op zijn beurt wordt de raad van bestuur van SKU benoemd door de Bisschoppenconferentie, een overlegorgaan van de Nederlandse (hulp)bisschoppen. Het bestuur van SKU heeft bij de benoeming een voordrachtsrecht. Voorts is van belang dat een besluit tot statutenwijziging van SKU de goedkeuring van de Bisschoppenconferentie behoeft.

Partijen komen niet tot een overeenstemming ten aanzien van benoemingen van nieuwe bestuurders van SKU en de voorgenomen herstructurering die strekt tot zelfstandiging van het UMC. In de periode van 2014 tot 2020 heeft het bestuur van SKU verschillende kandidaat-bestuursleden voorgedragen. De Bisschoppenconferentie heeft alle kandidaten afgewezen omdat zij niet voldeden aan de kerkelijke criteria (onder andere niet kerkelijk gehuwd of onvoldoende katholiek). Bestuursfuncties bleven hierdoor ofwel lange tijd onvervuld ofwel bestuurders bleven noodgedwongen langer aan.

Het bestuur van SKU stapt uiteindelijk naar de OK en vraagt haar in te grijpen. De OK stelt voorop dat de Bisschoppenconferentie ervoor verantwoordelijk is dat het bestuur van SKU adequaat is samengesteld met het oog op de functie van SKU als toezichthoudend orgaan van de universiteit en het UMC. Zij is aldus te beschouwen als orgaan van SKU en dient zich als zodanig te richten naar het belang van SKU en de door haar in stand gehouden onderneming (r.o. 4.10).

Het standpunt van de Bisschoppenconferentie dat zij haar benoemingsbevoegdheid kan uitoefenen ten dienste van haar eigen belang, dat van de Rooms-Katholieke Kerk of louter ter bewaking of bevordering van (haar opvatting over) de katholieke identiteit van SKU, de universiteit en het UMC, acht de OK onjuist (r.o. 4.12). De universiteit en het UMC zijn omvangrijke en complexe organisaties die beide een cruciale maatschappelijke rol vervullen en in belangrijke mate worden gefinancierd door de overheid en uit andere collectieve middelen. Een adequaat samengesteld orgaan dat toezicht houdt op de universiteit en het UMC is daarom niet zozeer een particuliere aangelegenheid als wel een zaak van publiek belang. Het beginsel van inrichtingsvrijheid is daarom niet leidend. Indien bij de samenstelling van het bestuur van SKU hedendaagse voorschriften en opvattingen over *good governance* (onder meer Code goed bestuur universiteit en de Governancecode Zorg) niet in acht worden genomen, worden niet alleen het belang van SKU en de door haar in stand gehouden ondernemingen geschaad, maar ook het maatschappelijk belang dat is gediend bij de goede vervulling van hun taken (r.o. 4.11).

Het leeg blijven van bestuursfuncties, het noodgedwongen aanblijven van bestuurders en de impasse met betrekking tot de beoogde herstructurering zijn gegronde redenen voor twijfel aan een juist beleid en juiste gang van zaken en rechtvaardigen volgens de OK een onderzoek, waarbij in het bijzonder de rol van de Bisschoppenconferentie zal worden betrokken (r.o. 4.13-4.15).

De OK constateert dat de Bisschoppenconferentie geen blijk heeft gegeven van een gevoel voor urgentie met betrekking tot de benoemingen. Het feit dat zij zelfstandig ook geen bestuurders heeft benoemd, maakt het onaannemelijk dat dat op korte termijn wel gaat lukken (r.o. 4.25-4.28). Ten aanzien van de herstructurering overweegt de OK dat de opstelling van de Bisschoppenconferentie de continuïteit van de universiteit en het UMC op het spel zet. De Bisschoppenconferentie gebruikt haar blokkerende stem om een doel te bereiken dat niet haalbaar is gezien de omvang, bekostiging en de levensbeschouwelijke achtergrond van de medewerkers, studenten en patiënten. De impasse schaadt het belang van SKU (r.o. 4.29-4.31).

De OK treft daarom een tweetal onmiddellijke voorzieningen. SKU is in afwijking van de statuten exclusief bevoegd tot het benoemen en ontslaan van bestuurders, waarbij zij ook de katholieke identiteit van de universiteit dienen te bewaken en bevorderen. Ook is het bestuur van SKU bevoegd zonder goedkeuring de herstructurering met inbegrip van de vaststelling van de conceptstatuten door te voeren.

Strijd Vivendi en Mediaset: Nederlands fusierecht en loyaliteitsregelingen

Op 1 september 2020 heeft het hof Amsterdam in hoger beroep uitspraak gedaan in een geschil tussen het Franse Vivendi S.A. en het Italiaanse Mediaset SpA (Mediaset). De zaak draait om een voorgenomen

grensoverschrijdende fusie tussen MFE N.V. als verkrijgende vennootschap met Mediaset en een Spaanse dochtervennootschap. Vivendi vordert als aandeelhouder van Mediaset in kort geding een verbod of schorsing van de voorgenomen fusie. De voorzieningenrechter weigerde begin dit jaar de verzochte voorzieningen (Rb. Amsterdam (vz.) 26 februari 2020, [ECLI:NL:RBAMS:2020:1200](#), *JOR* 2020/143, m.nt. K.J. Bakker). Het hof gaat daarentegen mee met Vivendi en verbiedt de voorgenomen fusie.

Vivendi voert kortweg drie gronden aan voor het verzochte verbod: (1) de voorgenomen fusie is in strijd met dwingend Nederlands fusierecht, (2) het fusiebesluit van de aandeelhoudersvergadering van Mediaset is niet rechtsgeldig genomen en (3) de loyaliteitsregeling in de post-fusie-statuten van MFE is in strijd is met artikel 2:8 lid 1 BW en artikel 2:92 BW. De eerste en laatste grond slagen.

Voor een fusie zijn ingevolge artikel 2:328 lid 1 BW een zogenoemde redelijkheids- en inbrengverklaring van een accountant vereist. Een accountant moet verklaren of de voorgestelde ruilverhouding naar zijn oordeel redelijk is (redelijkheidsverklaring) en dat het eigen vermogen van de verdwijnende vennootschap ten minste overeenkwam met het nominaal gestorte bedrag van de aandelen die de aandeelhouders van de verdwijnende vennootschap in de verkrijgende vennootschap verkrijgen (inbrengverklaring). Volgens het hof ontbreken deze verklaringen, althans zijn de thans neergelegde verklaringen niet gebaseerd op de meest recente gegevens. Dit brengt aldus het hof mee dat de fusie niet op basis van de huidige gedeponeerde stukken kan worden geïmplementeerd (r.o. 3.8-3.10).

Met betrekking tot de derde verbodsgrond stelt het hof voorop dat het Nederlandse recht zich niet verzet tegen een statutaire regeling waarbij aan geregistreerde aandeelhouders loyaliteitsaandelen worden toegekend die recht geven op extra stemrechten, mits het gelijkheidsbeginsel van artikel 2:92 lid 2 BW (al dan niet naast de redelijkheid en billijkheid van art. 2:8 BW) in acht wordt genomen. Zie hierover ten aanzien van loyaliteitsdividend HR 14 december 2007, [ECLI:NL:HR:2007:BB3523](#), *NJ* 2008/105, *JOR* 2008/11 (*DSM*). Vivendi betoogt dat in dit geval het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden en hiervoor geen objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat. Het hof volgt Vivendi.

Voor de vraag of voor ongelijke behandeling van aandeelhouders een objectieve rechtvaardigingsgrond bestaat, is onder meer van belang of (i) een objectief gerechtvaardigde reden bestaat voor het onderscheid, (ii) of de regeling geschikt is om het doel te bereiken, (iii) of de regeling noodzakelijk is om het doel te bereiken, en (iv) of het onderscheid in evenredige verhouding staat tot het ermee nagestreefde doel. MFE stelt dat het doel van de regeling is om de langetermijnbetrokkenheid van aandeelhouders te realiseren. Het hof acht onvoldoende duidelijk geworden dat de loyaliteitsregeling van MFE, meer in het bijzonder het deel daarvan waarbij in drie

tranches uiteindelijk in vijf jaar tijd negen extra stemrechten per aandeel worden toegekend, een geschikt en proportioneel instrument is om een aandeelhouder aan te moedigen zijn aandelen langere tijd aan te houden. Daarbij is onder meer van belang dat na de fusie de algemene vergadering en het bestuur van MFE zal worden gedomineerd door de Italiaanse grootaandeelhouder Fininvest SpA (Fininvest). Het hof komt dan ook tot de conclusie dat de regeling is vormgegeven met het doel om aan Fininvest de absolute controle op MFE te verzekeren. Kortom, het hof verbiedt de fusie ook op basis van de voorliggende post-fusie-statuten van MFE (3.20-3.26).

Nietig of vernietigbaar besluit?

Een besluit van een orgaan van een rechtspersoon kan, zoals iedere rechtshandeling, nietig of vernietigbaar zijn. De toetsing van besluiten is geregeld in artikel 2:14-16 BW. Als hoofdregel geldt artikel 2:14 BW: een besluit is nietig wanneer het in strijd is met de wet of de statuten, tenzij uit de wet anders voortvloeit. De belangrijkste nietigheidsgrond waarvan uit de wet anders voortvloeit, is strijd met de wettelijke of statutaire bepalingen die het tot stand komen van besluiten regelen. Zie artikel 2:15 lid 1 sub a BW.

Voorbeelden van totstandkomingsgebreken zijn het niet in acht nemen van de regels omtrent de oproeping van de algemene vergadering (art. 2:113/223 e.v. BW) of de raadgevende stem van bestuurders en commissarissen in de algemene vergadering (art. 2:117/227 lid 4 BW).

Wat nu indien een besluit niet met de door de wet of statuten vereiste meerderheid tot stand komt? Is dan sprake van vernietigbaarheid wegens een totstandkomingsgebrek als bedoeld in artikel 2:15 lid 1 sub a BW of is het besluit nietig wegens strijd met de wet of de statuten? De heersende opvatting in de literatuur is dat de sanctie nietigheid moet zijn. Onder een totstandkomingsgebrek in de zin van artikel 2:15 lid 1 sub a BW vallen de meer formele bepalingen omtrent oproepingstermijn, wijze van bijeenroeping en de agenda. Hieronder vallen niet de meer materiële bepalingen omtrent de besluitvorming, zoals een versterkte meerderheid van stemmen of een bepaald quorum. Zie Asser/Maeijer & Kroeze 2-I* 2015/304; Van der Heijden/Dortmond, *Handboek* 2013/224; Van Schilfgaarde/Winter/Wezeman & Schoonbrood, *Van de BV en de NV* 2017/95.

Begin juli van dit jaar heeft de Hoge Raad deze lezing bevestigd (HR 10 juli 2020, [ECLI:NL:HR:2020:1275](#), *NJ* 2020/295, *JOR* 2020/195, m.nt. K.A.M. van Vught, r.o. 3.2.2). Het ontbreken van een op grond van de wet of de statuten vereiste meerderheid van stemmen leidt tot een nietig besluit in de zin van artikel 2:14 lid 1 BW, en niet tot een besluit dat vernietigbaar is wegens strijd met wettelijke of statutaire bepalingen die het tot stand komen van besluiten regelen als bedoeld in artikel 2:15 lid 1, aanhef en onder a, BW. De Hoge Raad wijst hierbij op de parlementaire geschiedenis bij artikel 2:15 BW (Parl. Gesch. Aanpassing BW (3, 5 en 6), p. 169 (MvT Inv)).

Stuiting van verjaring van vorderingen jegens vof en haar vennoten

Een vennootschap onder firma (vof) is een personenvennootschap zonder rechtspersoonlijkheid, maar met afgescheiden vermogen. Dat betekent dat het vermogen van de vof is afgescheiden van het vermogen van de individuele vennoten. Zie Asser/Maeijer & Van Olffen 7-VII 2017/176.

Iedere vennoot is ingevolge artikel 18 WvK hoofdelijk verbonden voor schulden van de vof. Een schuldeiser van een vof heeft dus twee samenlopende vorderingsrechten: één jegens de gezamenlijke vennoten ('jegens de vof'), dat verhaalbaar is op het afgescheiden vermogen, en één jegens de vennoot persoonlijk, dat verhaalbaar is op het privévermogen van deze vennoot. Zie o.m. HR 19 april 2019, [ECLI:NL:HR:2019:649](#) (*UWV/Bewindvoerder*), r.o. 3.4.4, waarover [AAK20198918](#).

De vraag die voorlag in de zaak HR 17 juli 2020, [ECLI:NL:HR:2020:1315](#), *JOR* 2020/227, m.nt. D.F.H. Stein, was of een stuiting van de verjaring van de vordering jegens de vof ook doorwerkt ten aanzien van de afzonderlijke vordering tegen de individuele vennoot.

De Hoge Raad stelt voorop dat sprake is van twee samenlopende vorderingsrechten en dus dat de daarmee verbonden rechtsvorderingen op de vof en op een individuele vennoot elk afzonderlijk verjaren. Dat betekent dat ook voor elk van die rechtsvorderingen afzonderlijk dient te worden nagegaan of de verjaring tijdig is gestuit in de zin van artikel 3:317 BW (r.o. 3.2.2). Stuiting van de verjaring van de vordering jegens de vof heeft dus niet automatisch ook stuitende werking voor de vordering op de individuele vennoot.

De Hoge Raad vervolgt echter dat de zelfstandigheid van de vordering niet betekent dat een stuitingsbrief aan de vof niet ook kan worden uitgelegd als een brief aan de individuele vennoten. Het is dus een kwestie van uitleg. Verklaringen 'jegens de vof', waaronder een stuitingsverklaring, zijn verklaringen gericht tot de gezamenlijke vennoten. Een verklaring jegens de vof die de vof bereikt, wordt in verband daarmee geacht ieder van de vennoten te hebben bereikt (art. 3:37 lid 3 BW). Uitgangspunt moet daarom zijn dat die verklaring jegens ieder van hen werking heeft, aldus de Hoge Raad. Een stuitingsverklaring 'jegens de vof' moet in beginsel aldus worden uitgelegd dat deze ook als stuitingsverklaring is bedoeld met betrekking tot de vorderingen op de individuele vennoten.

Literatuur

- E.L.A. van Emden & J. Wareman, *De door de Ondernemingskamer benoemde tijdelijk beheerder van aandelen* (Prinsengrachtreeks), Nijmegen: Ars Aequi Libri 2020;
- H.J. de Kluiver (red.), *De rol van de rechter in het ondernemingsrecht. Beschouwingen bij het afscheid van prof. mr. L. Timmerman als advocaat-generaal bij de Hoge Raad*, Zutphen: Uitgeverij Paris 2020;
- C.J.A. van Geffen & E.A. Marseille, *Vademecum voor het jaarrekeningenrecht*, Deventer: Wolters Kluwer 2020;

- S.M. Bartman, A.F.M. Dorresteyn & M. Olaerts, *Van het concern*, Deventer: Wolters Kluwer 2020;
- S. Perrick, *Aandelen in de BV in het vermogensrecht* (Serie vanwege het Van der Heijden Instituut, deel 167), Deventer: Wolters Kluwer 2020;
- L. Timmerman & Chr.M. Stokkermans, *Oprichten zonder omwegen. Digitalisering en fraudebestrijding als game-changers voor de oprichtingsprocedure* (Uitgave vanwege het Instituut voor Ondernemingsrecht, deel 119), Deventer: Wolters Kluwer 2020. ◀